

Abstrakt

Když se z Brazílie po převratu v roce 1889 stala republika, změnil se také do té doby nastavený model vzájemných vztahů mezi Státem a Církví. Zatímco dřívější portugalské koloniální vlády (1500-1822) a posléze i nezávislí brazilští císařové (1822-1889) měly nad brazilskou katolickou církví značnou kontrolou v rámci tzv. *padroado régio* („královského patronátu“), nový republikánský režim známý jako „Stará republika“ (1889-1930) poskytl katolické hierarchii nevídanou míru svobody. Zároveň však církev připravil o staletá privilegia, když ji zbavil pozice oficiální „státní církve“, sekularizoval sňatky i pohřby a vytlačil náboženství ze státních škol.

Za této bezprecedentní situace musela katolická církev přehodnotit své postoje vůči brazilskému státu a společnosti a poohlédnout se po alternativách vzájemných vztahů doma i v zahraničí. Tato disertační práce se pokouší na základě oficiálního katolického tisku (a především vlivného čtrnáctideníku *Mensageiro da Fé*) zrekonstruovat, jak brazilská institucionální církev vnímala nový režim, konstruovala obraz nových a přetvářela obraz starých nepřátel a postupně vytvářela vizi katolického působení v čerstvě sekularizovaném státu.

klíčová slova: sekularizace; katolická církev, První republika; Brazílie